

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/77/2024
Identifikačné číslo spisu:	8620200184
Dátum vydania rozhodnutia:	20.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8620200184.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Eriky Zajacovej v spore žalobcu J. O., narodeného XX. O. XXXX, R.F. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Námestie SNP 7, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Orange Slovensko, a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35 697 270, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Bratislava, Vajnorská 21A, IČO: 46 759 875, o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 5000 eur, vedenom na bývalom Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6C/8/2020, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. septembra 2023 sp. zn. 6Co/10/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi priznáva voči žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 08. decembra 2022 sp. zn. 6C/8/2020 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 3.300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), vo zvyšku žalobu zamietol (II. výrok) a žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom (III. výrok).

1.1. V súdenom spore sa žalobca podanou žalobou domáhal, aby súd uložil povinnosť žalovanej zaplatiť mu sumu 5.000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy vo forme finančného zadosťučinenia za neoprávnený zásah do súkromného života v súvislosti s porušením práva na ochranu osobných údajov. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že v rokoch 2011 a 2012 bol klientom žalovanej, keď na základe zmluvy o pripojení so žalovanou využíval jej služby telekomunikačného operátora. Dňa 25. 06. 2012 bol obchodným zástupcom žalovanej vyhotovený dokument pod názvom „Výmena SIM karty (Prima/OC)“, ktorý obsahoval najdôležitejšie osobné údaje žalobcu. Dňa 09. 02. 2017 boli tieto dokumenty spoločne s ďalšími originálnymi dokumentmi klientov žalovanej nájdené nepovolnou osobou v neuzamknutom sklade na papierový odpad v Stropkove a Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky

kvalifikoval tento skutok v administratívnom konaní vedenom proti obchodnému zástupcovi žalovanej z hľadiska ochrany osobných údajov ako bezpečnostný incident. Predtým, než súd prvej inštancie začal vo veci konať, skúmal svoju miestnu príslušnosť z dôvodu, že žalovaná vo vyjadrení k žalobe z 27. 02. 2020 uplatnila námietku miestnej nepríslušnosti bývalého Okresného súdu Svidník. Z dôvodov uvedených v bodoch 26. až 45. rozsudku súd prvej inštancie na túto námietku neprihliadal a spor prejednal a rozhodol. Následne sa zaoberal otázkou vecnej legitímácie strán (body 78. až 92. rozsudku) a potom, čo mal za preukázanú pasívnu legitimáciu žalovanej, zaoberal sa vecou samou. Z vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že v súvislosti s porušením ochrany osobných údajov žalobcu (vrátane rodného čísla a ďalších identifikátorov) pri ich spracúvaní žalovanou v rámci plnenia spotrebiteľskej zmluvy o pripojení došlo k zásahu do súkromia žalobcu. Uzavrel, že medzi bezpečnostným incidentom ako protiprávnym konaním a vznikom ujmy v sfére zásahu do súkromia žalobcu je bezprostredná príčinná súvislosť. Konštatujúc splnenie podmienok pre priznanie relutárnej náhrady sa pri rozhodovaní o výške náhrady zaoberal závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 OZ). Skonštatoval, že žalovaná ako významný podnik na telekomunikačnom trhu sa k bezpečnostnému incidentu týkajúceho sa stoviek jej zákazníkov postavila pomerne benevolentne, keď po prvotnom ospravedlnení sa dotknutým osobám listom zo 16. 03. 2017 v ďalšom už popierala akúkoľvek zodpovednosť za bezpečnostný incident a konanie svojho obchodného zástupcu (jeho pracovníka) ako priameho pôvodcu zásahu značne relativizovala. Nezdíeľal názor žalovanej, že osobné údaje žalobcu a ďalších dotknutých osôb boli do neuzamknutého skladu na papierový odpad umiestnené „omylom, resp. nedopatrením“, pretože podľa názoru súdu sa tak stalo hrubou nebanalnosťou osoby pracujúcej v prospech obchodných záujmov žalovanej. Dokumenty s osobnými údajmi boli už od roku 2014 po odchode obchodnej zástupkyne A. B. nedbalo uložené (založené tovarom) v značkovej predajni žalovanej v Stropkove a žalovaná nepreukázala odovzdanie týchto dokumentov novému obchodnému zástupcovi; v roku 2014 nebol dôvod uchovávať tieto dokumenty z rokov 2011 a 2012 na značkovej predajni, ale mali byť bezpečne uložené v centrálnom archíve žalovanej. Pisomné materiály s osobnými údajmi dotknutých osôb boli uložené v originálnej archívnej krabici a „umiestnené“ do neuzamknutého skladu na papierový odpad, čo len zvyrazňuje stupeň nebanalnosti priameho pôvodcu zásahu. Na tomto mieste okresný súd poukázal na nález Ústavného súdu SR z 09. 11. 2016 sp. zn. I. ÚS 689/2014. V rámci voľnej úvahy prihliadal na vzájomné vzťahy jednotlivých uvedených argumentov aj na význam chráneného záujmu, špecifiká zásahu do práv žalobcu a veľkého množstva ďalších dotknutých osôb a v snahe spravodlivo vyvážiť satisfakčnú aj preventívno-sankčnú funkciu relutárnej náhrady určil sumu 3.300 eur pre žalobcu ako sumu primeranú. Pri stanovení výšky nepovažoval za vhodné použiť prepočet podľa § 12 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako to urobil odvolací súd v rozsudku č. k. 13Co/7/2021-530 z 30. 03. 2021 v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 6C/29/2018, nakoľko na základe citovaného zákona ide o systém odškodňovania obetí štátom, ktorý aj autoritatívne stanovil zákonom, akú sumu prizná obetiam trestných činov. V súdnej veci ide o typický občianskoprávny vzťah domáhania sa náhrady nemajetkovej ujmy zo strany dotknutej osoby upravený normami súkromného práva. Pokiaľ odvolací súd v odôvodnení rozsudku č. k. 13Co/7/2021-530 pri náhradách nemajetkovej ujmy pri pozostalých z dopravných nehôd uvádza priznávanie súm od 15.000 eur až 20.000 eur, okresný súd v bode 108. rozsudku príkladmo poukázal na rozsudky, na základe ktorých súdy priznávajú oveľa vyššie sumy nemajetkových ujmy (napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo 07. 07. 2015, sp. zn. 6Co/810/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. 07. 2015, sp. zn. 12Co/465/2014, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/137/2017). Súd prvej inštancie sa preto zhodol s názorom žalobcu, že priznaná náhrada v uvedenom konaní (110 eur) vzhľadom na významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu nenapĺňa preventívnu, satisfakčnú ani sankčnú funkciu, ktorú by mala spravodlivá relutárna náhrada spĺňať. Na základe uvedeného súd prvej inštancie vo výroku I. rozsudku zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 3.300 eur a vo výroku II. rozsudku vo zvyšku žalobu zamietol.

1.2. Súd prvej inštancie neprihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovanou z dôvodu, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že listina - výmena SIM karty (Prima/OC) z 25. 06. 2012, ktorá obsahovala osobné údaje žalobcu, bola neodborne uložená v archívnej krabici v sklade za tovarom značkovej predajne žalovanej v Stropkove spoločne s cca 480 ďalšími originálnymi listami klientov žalovanej a to v období od 25. 01. 2017 do 09. 02. 2017, kedy ich našiel H. R.. Nasledujúcim dňom, t. j.

10. 02. 2017 začala plynúť trojročná premlčacia doba a uplynula dňa 10. 02. 2020. Len voči nároku uplatnenému po dni 10. 02. 2020 by bolo možné s úspechom v konaní namietat' jeho premlčanie. A to nie je prípad nároku uplatneného žalobcom v tomto konaní, pretože z potvrdenia o odoslaní podania (č. 1. 17 spisu) je zrejmé, že žaloba bola podaná na súd dňa 30. 01. 2020, teda pred uplynutím premlčacej doby.

1.3. Okresný súd na vec aplikoval § 13, § 19 písm. d), § 36 ods. 1, § 41, § 42, § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), ďalej § 1, § 3 ods. 3, § 4 ods. 1 až 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. h), § 8 ods. 1, 2, 9, 10, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 56 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, článok 10 ods. 2, 3 Listiny základných práv a slobôd, článok 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 16 ods. 1, 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, článok 8 ods. 1, 2 Charty základných práv Európskej únie, článok 19 ods. 2, 3, článok 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 11, § 13, § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov.

1.4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu a to napriek zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti, pretože výška náhrady záležala od úvahy súdu. O výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 14. septembra 2023 sp. zn. 6Co/10/2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 110 eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, v prevyšujúcej vyhovujúcej časti zmenil rozsudok tak, že žalobu na zaplatenie nemajetkovej ujmy v tejto časti zamietla (I. výrok) a žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

2.1. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania mu predchádzajúceho dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné. Skonštatoval, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil; v jeho konaní taktiež nebol zistený žiaden dôvod preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu. Odvolací súd v bode 21. rozsudku reagoval na odvolaciu námietku ohľadom miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie a v bode 22. rozsudku sa vysporiadal s odvolacou námietkou o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovanej.

2.2. Pokiaľ ide o otázku premlčania žalobcom uplatneného nároku v konaní, odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, pričom v celom rozsahu na toto odôvodnenie poukázal. Uviedol, že začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, a to je deň 09. 02. 2017, kedy boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcami. Túto skutkovú okolnosť je potrebné považovať za moment vzniku bezpečnostného incidentu. Nasledujúcim dňom 10. 02. 2017 začala plynúť trojročná premlčacia doba a uplynula 10. 02. 2020. Žaloba bola na súd doručená dňa 04. 02. 2020, teda pred uplynutím premlčacej doby. Začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka nemohol plynúť odo dňa odo dňa, kedy si tlačivá v sklade „všimol“ vedúci predajne Orange v Stropkove. Neoprávnené sprístupnenie osobných údajov nemohlo nastať procesom „všimnutia si“ tlačív v mechu uloženom na podlahe skladu svedkom A. P.. Aj z pohľadu konkretizácie časového momentu je takáto výpoveď svedka neurčitá, keď uvedenú skutočnosť uvádza ako „naposledy som si všimol uložené tlačivá“, z ktorej však nemožno vyvodit', či po 25. 01. 2017 sa predmetné tlačivá naďalej na podlahe skladu žalovanej nachádzali alebo nenachádzali. V prípade, ak by moment opustenia tlačív zo skladu žalovanej mal predchádzať samotnému bezpečnostnému incidentu, podstatnou by mala byť skutočnosť, v ktorý prvý deň si bol svedok istý, že tlačivá v mechu už neboli uložené na podlahe skladu žalovanej, nie kedy ich tam naposledy videl.

2.3. Čo sa týka posúdenia primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade tu existuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko incident, kedy došlo k vystaveniu osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám je tak závažným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti, že nepostačuje zadost'učinenie podľa ods. 1 § 13 a vzhľadom na závažnosť okolností a charakter tohto incidentu je dôvodné, aby bolo žalobcovi priznané aj právo na nemajetkovú

ujmu. Odvolací súd bral do úvahy jednotlivé okolnosti v prejednávanej veci, pričom dospel k záveru, že suma priznaná súdom prvej inštancie je neprimeraná vzhľadom k tomu, že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017 nebola ustálená, nakoľko z odôvodnenia nevyplýva jednoznačne, kedy boli predmetné písomnosti ponechané v príručnom sklade (pravdepodobne takmer tri roky). Rovnako tak žalovaná sa ospravedlnila za predmetné konanie žalobcovi, pričom v danom prípade nemožno hovoriť o nejakej škandalizácii žalobcu, či o opakovanej a zvýšenej intenzite protiprávneho konania, či tým, že by došlo k úmyselnej motivácii k dosiahnutiu zisku alebo diskreditácie osoby. Zároveň je nutné brať do úvahy aj skutočnosť, že v danom prípade ide len o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené v ustanovení § 11, kedy sa ani nevyžaduje vyvolanie následkov, no nebolo v konaní preukázané, že by došlo k takémuto zásahu. Táto skutočnosť bola podľa názoru odvolacieho súdu dôležitá pre posudzovanie výšky primeranej finančnej náhrady. Vzhľadom na významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu, ako aj vzhľadom na funkciu prevenčno-sankčnú, bolo primerané priznať žalobcovi nárok na finančnú náhradu.

2.4. Na margo stanovenia primeranej výšky finančnej náhrady bolo podľa odvolacieho súdu nutné vychádzať z judikatúry súdov Slovenskej republiky vo vzťahu k priznaným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa zvyčajne priznávajú pozostalým po osobách, ktoré boli usmrtené pri dopravných nehodách, či zo zákonnej právnej úpravy upravujúcej nároky poškodených z trestných činov. Vo vzťahu k takto stanovenej výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa odvolaciemu súdu javila náhrada priznaná súdom prvej inštancie ako neprimerane vysoká. Pri náhradách nemajetkovej ujmy pri pozostalých z dopravných nehôd sa tieto sumy pohybujú cca v rozsahu 15.000 až 20.000 eur pri príbuzných v priamom rade (v závislosti od individuálnych okolností prípadu), no berúc do úvahy takto priznané sumy a nároky, ktoré sú priznávané osobám ako obetiam trestných činov je nepochybné, že miera zásahu do osobnostných práv žalobcu je nepomerne nižšia. Podľa názoru odvolacieho súdu možno hovoriť o rozsahu cca 10 % zo základu priznaného pre obeť násilných trestných činov (4.350 eur; § 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z. z.). Do úvahy treba zobrať aj to, že v danom prípade nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, ale len k potencionálnej možnosti ich ohrozenia, čo odôvodňuje ďalšie zníženie minimálne na hodnotu 50 % z uvedenej úvahy, t. j. 435/2 - cca 220 eur. Taktiež neboli zistené ani napr. škandalizácia žalobcu, opakovanie či zvyšovanie intenzity konania, úmyselné konanie žalovanej (či iné okolnosti majúce význam pre výšku náhrady), čím je dôvodné túto sumu ponížiť o 50 %, t. j. na sumu 110 eur. Odvolací súd dodal, že vyššie uvedený výpočet prezentoval vo svojom rozhodnutí už Krajský súd v Prešove vo veci sp. zn. 13Co/7/2021 z 30. 03. 2021 a oproti zdôvodneniu primeranej výšky finančnej náhrady súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí (bod 160.) vyznieva presvedčivejšie v nadväznosti na zistené okolnosti, ktoré je nutné brať do úvahy pri priznaní nemajetkovej ujmy. Z uvedených dôvodov použil daný výpočet aj v tejto konkrétnej veci, pričom sa neodklonil od názorovej línie odvolacieho súdu v skutkovo identických veciach týkajúcich sa žalovanej spoločnosti (rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/30/2022, 8Co/41/2022, 17Co/41/2022, 17Co/53/2022, 2Co/31/2022, 2Co/32/2022, 5Co/29/2022, 8Co/28/2022, 8Co/34/2022). Na podporu svojej úvahy odvolací súd poukázal aj na rozhodnutie Mestského súdu v Prahe z 29. 08. 2019 sp. zn. 22Co/147/2019, ktoré prešlo kontrolou ústavnosti (rozhodnutie Ústavného súdu ČR z 09. 01. 2020 sp. zn. II. ÚS 4015/19).

2.5. Odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, no zo zistených skutočností prijal sčasti nesprávny právny záver. Rozsudok súdu prvej inštancie preto vo výroku I. o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 110 eur potvrdil ako vecne správny podľa § 387 CSP a v prevyšujúcej vyhovujúcej časti rozsudok vo výroku I. zmenil (§ 388 CSP) tak, že v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. K ostatným dôvodom odvolania nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

2.6. O trovách celého konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, tak že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi v celom rozsahu proti žalovanej s poukazom na jeho úspech v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. Odvolací súd dôvodil, že Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné § 142 ods. 3 O. s. p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 O. s. p. (napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 142/2014). Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 O. s. p.), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v

§ 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (napr. nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku (BARICOVÁ, Jana. § 255 [Náhrada trov podľa úspechu]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek. Civilný sporový poriadok. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 923. ISBN: 978-80-7400-629-6.). Odvolací súd dal záverom do pozornosti aj nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 225/2020 z 27. 08. 2020, ktorý bol zverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu výroku I. v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu 110 eur a súvisiacemu výroku II. o trovách konania podala žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňovala § 420 písm. f) CSP majúč za to, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie jej patriacich procesných práv v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces. Tvrdila, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s jej relevantnou argumentáciou, ale časť z nej rovno odignoroval a navyše sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, tento svoj odklon nijakým spôsobom neodôvodnil, čím je daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

3.1. V súvislosti s posúdením otázky premlčania dovolateľka uviedla, že dátum, kedy sa Bc. H. R. oboznámil s dokumentami obsahujúcimi osobné údaje dotknutých osôb, vrátane žalobcu (09. 02. 2017), predstavuje okamih, kedy došlo k samotnému porušeniu práva na ochranu osobnosti, avšak z pohľadu vzniku zodpovednosti za zásah do práva na ochranu osobnosti je právne významné, kedy došlo k zásahu, ktorý bol spôsobilý ohroziť právo na ochranu osobnosti. K tejto situácii došlo jednoznačne už momentom, kedy zamestnanec obchodného zástupcu žalovanej (sprostredkovateľa žalovanej) nedopatrením umiestnil dokumenty obsahujúce osobné údaje dotknutých osôb z chráneného priestoru značkovej predajne do nechráneného priestoru kontajnerového stojiska na umiestňovanie papierového odpadu. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že k tomu došlo v priebehu mesiaca január 2017, kedy najneskôr dňa 25. 01. 2017 sa predmetné dokumenty už nachádzali v neuzamknutom sklade/kontajnerovom stojisku na papierový odpad, kde ich až dňa 09. 02. 2017 našiel oznamovateľ Bc. R.. Z pohľadu plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka k začiatku jej plynutia došlo v deň nasledujúci po dni, keď došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo aspoň ohroziť osobnostné práva žalobcu, t. j. najneskôr dňa 26. 01. 2017 (kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz) a premlčacia doba uplynula najneskôr dňa 26. 01. 2020. Dovolateľka uviedla, že odvolací súd prehliadol, resp. odignoroval celú radu dôkazov (vymenovaných v dovolaní), ktoré jednoznačne nasvedčujú tomu, že predmetné dokumenty sa najneskôr dňa 25. 01. 2017 už nachádzali v neuzamknutom sklade/kontajnerovom stojisku na papierový odpad. Posúdenie otázky premlčania zo strany odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní (je tu nesúlady medzi vykonanými skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu) a ako také je aj svojvoľné. Dovolateľka v tejto súvislosti poukázala napr. na uznesenie odvolacieho súdu z 18. 05. 2023 sp. zn. 17Co/32/2023, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie z 08. 12. 2022 sp. zn. 6C/10/2020 a uznesenie odvolacieho súdu z 18. 05. 2023 sp. zn. 17Co/31/2023, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 08. 11. 2022 sp. zn. 6C/11/2020, pričom súd prvej inštancie v skutkovo a právne identických veciach vychádzal zo skutočnosti, že k protiprávnemu zásahu do práva na ochranu osobnosti došlo až momentom nálezu dokumentov s osobnými údajmi Bc. R. dňa 09. 02. 2017. Ďalej argumentovala, že uvedený zásah je jedným konaním žalovanej a pre začatie plynutia premlčacej doby je určujúce, kedy došlo k bezpečnostnému incidentu, aj keď jeho prípadné účinky, resp. následky (napr. obavy žalobcu) môžu pretrvávať po dlhú dobu a nie, kedy došlo k ukončeniu bezpečnostného incidentu

(09. 02. 2017). Na podporu svojej argumentácie dovolateľka poukázala na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky (sp. zn. 5Cdo/265/2009 zo 17. 02. 2011, 5Cdo/278/2007 z 25. 09. 2008 (R 75/2008), IV. ÚS 542/2013 z 23. 09. 2013, 3Cdo/174/2016 z 10. 11. 2016, 2Cdo/194/2011 z 27. 11. 2012, 4Cdo/146/2008 z 31. 07. 2008). Dovolateľka uviedla, že v tomto prípade nejde o tzv. trváci skutok, ale o jedno konanie (čin) zamestnanca obchodného zástupcu žalovanej, aj keď jeho účinky pretrvávali od 25. 01. 2017 do 09. 02. 2017. Súd nižších inštancií sa pri posudzovaní otázky premlčania práva žalobcu na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy (resp. momentu začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby) odchyľili od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššej súdnej autority, čím porušili článok 2 CSP a tento odklon nijako neodôvodnili.

3.2. Vo vzťahu k výroku II. rozsudku odvolacieho súdu dovolateľka v zásade namietala, že odvolací súd sa absolútne nijakým spôsobom nevysporiadal s jej argumentáciou, podľa ktorej aj keď rozhodnutie o výške plnenia - peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy závisí finálne od úvahy súdu, musí aj žalobca niesť nejakú zodpovednosť (aspoň čiastočnú) za výsledok sporu v prípadoch uplatňovania neprimeraných (neadekvátnych), či dokonca premrštených nárokov. Argumentácia žalovanej bola dôležitá pre posúdenie otázky, či žalobcovi vôbec vznikol za takýchto okolností nárok na náhradu trov konania a ak áno, v akom rozsahu, aj keď bol úspešný čo do právneho základu žalovaného nároku, teda, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté a že mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku (v danom spore si žalobca uplatňoval 5.000 eur a priznaných mu bolo 110 eur, t. j. žalobcovi bola priznaná suma predstavujúca 2 % žalovaného nároku). Odvolací súd v odôvodnení rozsudku nijako nereagoval ani na žiadosť, resp. návrh žalovanej, aby v prípade, ak dôjde k záveru, že žalobcovi vznikol proti žalovanej nárok na náhradu trov konania, uplatnil pri určovaní trov konania, ktoré v tomto prípade spočívajú výlučne v trovách právneho zastúpenia, moderačné právo podľa § 257 CSP a trovy konania žalobcovi nepriznal, resp. tieto aspoň primerane znížil. Keďže odvolací súd sa nevysporiadal s relevantnou odvolacou argumentáciou žalovanej, mala za to, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne. Dodala, že ak sa súd v odôvodnení svojho rozsudku nezaoberal právne významnými námietkami/tvrdeniami neúspešného účastníka, zaťažil svoje rozhodnutie vážnou procesnou vadou, ktorá sama o sebe zakladá dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia. Dovolateľka ďalej namietala, že odôvodnenie, resp. právny názor, že ak plná náhrada výšky trov konania má byť určená výlučne iba z prisúdenej sumy (bod 37. rozsudku odvolacieho súdu), sa neprejavil v úplnosti aj v samotnom výroku rozsudku o náhrade trov konania, v ktorom sa uvádza výlučne to, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, avšak výrok o tom, že táto náhrada sa priznáva iba z prisúdenej sumy tak, ako je uvedené v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku rozhodnutia o trovách konania absentuje. Argumentovala, že takýto neúplný výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania je zmätočný a nevykonateľný. Na tomto mieste poukázala na uznesenie okresného súdu z 10. 08. 2021 sp. zn. 6C/29/2018 (vydané vyšším súdnym úradníkom) v spojení s uznesením okresného súdu z 20. 01. 2022, proti ktorému podala žalovaná sťažnosť na Ústavný súd SR. Táto ústavná sťažnosť bola uznesením z 24. 05. 2022 odmietnutá, pričom dovolateľka tam uvedený právny názor Ústavného súdu SR nezdieľa. Na podporu argumentácie o zmätočnosti výroku rozsudku odvolacieho súdu poukázala aj na uznesenie odvolacieho súdu z 24. 01. 2023 sp. zn. 22Co/23/2022 v skutkovo a právne identickej veci.

3.3. S poukazom na uvedené dôvody dovolateľka navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby jej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nesprávne posúdená námietka premlčania ani odchylenie sa od ustálenej rozhodovacej praxe by nemohli založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Dodal, že ak súdy pri právnom posúdení vyhodnotili námietku premlčania ako nedôvodnú, táto skutočnosť nemôže znamenať upieranie procesných práv žalovanej. Zrekapituloval vecné dôvody, pre ktoré je námietka premlčania neopodstatnená. Bezpečnostný incident považoval za trváci správny delikt, a preto až od momentu ukončenia protiprávneho stavu (09. 02. 2017) začína plynúť premlčacia doba pre účely nároku uplatneného žalobou. Začiatok všeobecnej trojročnej premlčacej doby v zmysle § 101 OZ plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (deň 09. 02. 2017, kedy boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcom), nie odo dňa, kedy si tlačivá v sklade naposledy „všimol“ vedúci predajne Orange v Stropkove. Na margo argumentácie žalovanej uznesením Najvyššieho súdu SR zo 17. 02. 2011 sp. zn. 5Cdo/265/2009 uviedol, že ide o hrubú dezinterpretáciu právnych záverov citovaného rozhodnutia, pretože žalovaná zamieňa pre začiatok plynutia premlčacej doby právne významný dátum

protiprávneho konania (zavinená dopravná nehoda s následkom smrti) s dobou trvania následkov protiprávneho konania, čo sú diametrálne odlišné kategórie. Za výstižnú žalobca považoval argumentáciu k námietke premlčania vznesenej žalovanou v odôvodnení rozsudku Okresného súdu Svidník z 09. 03. 2023 sp. zn. 4C/9/2020 (body 46. - 56.). Čo sa týka výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania žalobca citoval z nálezu Ústavného súdu SR z 27. augusta 2020 sp. zn. II. ÚS 225/2020 a uviedol, že v konaniach o ochranu osobnosti je vždy základným konštatovanie zásahu do osobnostných práv, pričom priznanie nemajetkovej ujmy, prípadne jej výška je okolnosťou sprevádzajúcou. Aj pri nepriznaní žiadnej nemajetkovej ujmy za súčasného konštatovania zásahu do osobnostných práv žalobcu má žalobca nárok na plnú náhradu trov konania (rozdiel je len vo výške trov vychádzajúc z rôzneho výpočtového základu - § 10 ods. 8 advokátskej tarify). Z tohto dôvodu je konštatovanie žalovanej o nepomere medzi priznanou sumou peňažnej náhrady a výškou trov konania bez právneho významu. Žalobca ďalej uviedol, že v predmetnej veci neboli splnené podmienky pre možnosť aplikácie § 257 CSP, pretože nebolo možné konštatovať výnimočné okolnosti prípadu ani dôvody hodné osobitného zreteľa. Na tomto mieste citoval z rozsudku Okresného súdu Svidník z 21. 03. 2023 č. k. 2C/13/2020-118. Postoj žalovanej, ktorá popierala samotný základ nároku žalobcu napriek mnohonásobnému judikovaniu jeho danosti odvolacími súdmi priamo vylučuje aplikáciu § 257 CSP. Záverom poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR z 24. 05. 2022 č. k. II. ÚS 233/2022-18 týkajúce sa skutkovo a právne identickej veci. Vzhľadom na uvedené dôvody navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol ako neprípustné alebo zamietol ako nedôvodné a priznal mu proti žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Dovolateľka vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k dovolaniu uviedla, že dôvodom na podanie dovolania nie je samotné nesprávne právne posúdenie otázky uplatnenej námietky premlčania a ani odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, ale skutočnosť, že tento odklon konajúce súdy nijakým spôsobom neodôvodnili, v čom vidí nesprávnosť procesného postupu súdov v takej intenzite, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Posúdenie otázky premlčania zo strany súdov nižších inštancií nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ako také je svojvoľné. Reagovala na jednotlivé tvrdenia žalobcu v jeho vyjadrení a v plnom rozsahu zotrvala na podanom dovolaní a jeho dôvodoch.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolateľkou namietaná vada zmätočnosti konania v zmysle § 420 písm. f) CSP mala spočívať v nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu tak vo veci samej, ako aj v časti náhrady trov konania.

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv

spojených so súdnou ochranou. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo strany sporu, resp. účastníka konania na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1Cdo/213/2019, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019, 8Cdo/152/2018).

12. Dovolací súd uvádza, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany prednesené na súde prvej inštancie i v podanom odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvoľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, druhou stranou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal, či nie; odpoveď by mala byť zrejmá z odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Rovnako podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

13. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd konštatuje, že v postupe odvolacieho súdu v spojitosti s postupom okresného súdu nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľku na jej procesných právach a založiť tak dôvodnosť podaného dovolania.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur z dôvodu zásahu do osobnostných práv žalobcu, ku ktorému malo dôjsť v súvislosti s porušením ochrany osobných údajov žalobcu pri ich spracúvaní žalovanou v rámci plnenia spotrebiteľskej zmluvy o pripojení. Súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 3.300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Proti I. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 110 eur potvrdil, v prevyšujúcej vyhovujúcej časti zmenil rozsudok tak, že žalobu na zaplatenie nemajetkovej ujmy v tejto časti zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobca má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko uvedený bezpečnostný incident je tak závažným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti, že nepostačuje zadost'učinenie podľa § 13 ods. 1 OZ. Vo vzťahu k výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy stanovenej súdom prvej inštancie (3.300 eur) však uviedol, že táto je neprimerane vysoká.

15. Na margo námietky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolací súd konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných

skutkových a právnych otázok. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, no zo zistených skutočností prijal sčasti nesprávny právny záver. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup nemožno považovať za zjavne neodôvodnený či arbitrárny.

15.1. S otázkou premlčania sa vysporiadal v bode 28. rozsudku a zhodne so súdom prvej inštancie uviedol, že začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka plyní odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, a to je deň 09. 02. 2017, kedy boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcami, ktorú skutkovú okolnosť je potrebné považovať za moment vzniku bezpečnostného incidentu. Nasledujúcim dňom 10. 02. 2017 začala plynúť trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula 10. 02. 2020. Žaloba bola na súd doručená 04. 02. 2020 [podľa potvrdenia o prijatí návrhu na začatie konania 30. 01. 2020 (č. l. 23), pozn. dovolacieho súdu], teda pred uplynutím premlčacej doby. Odvolací súd argumentoval, že začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka nemohol plynúť odo dňa, kedy si tlačivá v sklade „všimol“ vedúci predajne Orange v Stropkove. Neoprávnené sprístupnenie osobných údajov nemohlo nastať procesom „všimnutia si“ tlačív v mechu uloženom na podlahe skladu svedkom A. P. Aj z pohľadu konkretizácie časového momentu je takáto výpoveď svedka neurčitá, keď uvedenú skutočnosť uvádza ako „naposledy som si všimol uložené tlačivá“, z ktorej však nemožno vyvodiť, či po 25. 01. 2017 sa predmetné tlačivá naďalej na podlahe skladu žalovanej nachádzali alebo nenachádzali. V prípade, ak by moment opustenia tlačív zo skladu žalovanej mal predchádzať samotnému bezpečnostnému incidentu, podstatnou by mala byť skutočnosť, v ktorý prvý deň si bol svedok istý, že tlačivá v mechu už neboli uložené na podlahe skladu žalovanej, nie kedy ich tam naposledy videl. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v otázke premlčania tak nemožno považovať za nepreskúmateľné, pretože odvolací súd riadne vysvetlil spôsob, ako určil začiatok a koniec plynutia premlčacej doby v konkrétnostiach súdnej veci.

15.2. Pre úplnosť možno v tejto časti len doplniť, že otázka dôkladnosti a presvedčivosti odôvodnenia odklonu (v zmysle čl. 2 ods. 3 Základných princípov CSP) či jeho významového protikladu v podobe len všeobecných dôvodov je práve onou otázkou objektívnej spôsobilosti odôvodnenia rozhodnutia presvedčiť o správnosti zvoleného prístupu k riešeniu posudzovaného problému na strane jednej a subjektívnej uspokojivosti odôvodnenia pre toho, kto v spore neuspel, na strane druhej, z ktorých pre prípadné konštatovanie tvrdenej vady nepreskúmateľnosti je významným len to, či odôvodnenie možno (alebo naopak nemožno) považovať za uspokojivé objektívne. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP teda nie je možné považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o aký prípad tu podľa názoru dovolacieho súdu nešlo).

16. V posudzovanom spore dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa aj v časti trov konania náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP). Výrok o nároku na náhradu trov konania odvolací súd zdôvodnil v bodoch 36. až 38. svojho rozsudku uvedúc, o trovách celého konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, tak že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi v celom rozsahu proti žalovanej s poukazom na jeho úspech v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. Vychádzajúc z komentára k Civilnému sporovému poriadku odvolací súd uviedol, že Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné § 142 ods. 3 O. s. p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 O. s. p. a nová právna úprava už obsahuje len dve skutkové podstaty (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné (rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté) a čo sprevádzajúce. Vhodným riešením bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdennej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdennej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (bod 37. rozsudku). Odvolací súd svoje rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania oprel aj o nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020, ktorý bol zverejnený v Zbierke nálezov a uznesení

Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020 (bod 38. rozsudku). Ak odvolací súd prípadne nereagoval na absolútne všetky námietky dovolateľky (aplikácia § 257 CSP), táto skutočnosť nezakladá vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože jednoznačne vysvetlil kľúčové dôvody, ktoré opodstatňovali priznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi proti žalovanej v celom rozsahu.

17. Dovolaťka tiež namietala, že výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania je neúplný, zmätočný a nevykonateľný, pretože odôvodnenie, resp. právny názor, že plná náhrada trov konania má byť určená výlučne iba z prisúdenej sumy (bod 37. rozsudku odvolacieho súdu), sa neprejavil v úplnosti aj vo výroku rozsudku o náhrade trov konania. Aj túto námietku vyhodnotil dovolací súd ako neopodstatnenú. Obdobnú argumentáciu už dovolateľka uplatnila v návrhu na vydanie doplniaceho rozsudku alebo opravného uznesenia z 19. 10. 2023. Výrok o náhrade trov konania mal podľa nej znieť tak, že odvolací súd priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov celého konania proti žalovanej v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením. Odvolací súd o tomto návrhu rozhodol uznesením z 22. 02. 2024 sp. zn. 6Co/10/2023 tak, že návrh na vydanie doplniaceho rozsudku zamietol. Argumentoval, že odvolací súd v rozsudku rozhodol o celom predmete konania s poukazom na viazanosť podaným odvolaním, pričom súčasťou rozhodnutia odvolacieho súdu bolo aj rozhodnutie o trovách konania. Svoje rozhodnutie považoval za úplné a súladné so znením Civilného sporového poriadku, pričom z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva spôsob následnej kalkulácie trov konania, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie. Do pozornosti dal nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 225/2020 z 27. 08. 2020, zverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020 a dodal, že podľa § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovo komunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou suma 1.000 eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy a suma 2.000 eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy. Dovolaťka súd záverom konštatuje, že výrok rozsudku odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) je úplný, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

18. Pokiaľ dovolateľka v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v dovolaní namietala, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, dovolací súd pre úplnosť veci pripomína, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (judikát R 24/2017).

19. Aj keď dovolateľka prípustnosť dovolania výslovne nevyvodzovala z § 421 ods. 1 CSP, v dovolaní argumentovala, že odvolací súd sa pri posúdení otázky premĺčania odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, čo by zodpovedalo dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Dovolaťka súd v tejto súvislosti poukazuje na § 422 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorého dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. V posudzovanej veci išlo o spotrebiteľský spor (t. j. spor s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti CSP) a dovolaním bol napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej o peňažnom plnení vo výške 110 eur. V súlade s § 422 ods. 2 CSP výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby (30. januára 2020) bola 580 eur (§ 1 písm. a) Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 324/2019 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2020). Odvolací súd teda rozhodol v dovolaní napadnutom výroku o peňažnom plnení neprevyšujúcom dvojnásobok minimálnej mzdy (1.160 eur). Prípadné nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom by preto nemohlo s poukazom na § 422 ods. 1 CSP založiť prípustnosť dovolania.

20. Dovolaťka súd nezistiac porušenie práva dovolateľky na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolanie podľa § 448 CSP zamietol.

21. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s

§ 255 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní bol plne úspešný žalobca, ktorému vznikli trovy dovolacieho konania. Dovolací súd mu preto voči žalovanej priznal ich náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.